

***ANÀLISI DEL PROCÉS
INDEPENDENTISTA
ENTRE L'1 D'OCTUBRE
I DESEMBRE DE 2018***

***11 DE GENER DE 2019
BARCELONA, PAÏSOS CATALANS***

Com hem arribat aquí? Relat del que ha passat els últims mesos.

Introducció prèvia a l'1 d'Octubre. 20 de setembre conselleria d'Economia.

El 27 de setembre de 2015 es van celebrar eleccions al Parlament de Catalunya. En aquestes eleccions la Unitat Popular vehiculada per la CUP va assolir uns resultats molt importants augmentant la seva presència parlamentària de 3 a 10 diputats en una llista encapçalada per Antonio Baños. Paral·lelament CDC i ERC van concórrer plegats en la candidatura Junts pel Sí (JxSí), liderada per Raül Romeva. La CUP va obtenir més de 330.000 vots (126.219 vots el 2012) en el que representà una clara consolidació de l'espai de la Unitat Popular, i els millors resultats d'una candidatura sorgida de l'Esquerra Independentista. La majoria parlamentària era nítidament independentista (72 diputats). Junts pel Sí, proposà a Artur Mas com a president de la Generalitat, encara que Romeva hagués encapçalat la llista. S'instal·là en el si de la CUP un debat entorn l'aprovació o no de Mas com a president de la Generalitat, fent girar la presa de decisions sobre un individu i no el projecte real de ruptura independentista, del qual es passà de puntetes. El Grup d'Acció Parlamentària (GAP), format per petites organitzacions de l'entorn de la CUP, alguns membres de les quals compten amb doble militància en la CUP i la seva pròpia organització van incidir fortament en el debat impedit que la militància de la CUP fos la única capacitada per prendre les decisions. En un moment de tensionament intern absolut Junts pel Sí retirà la candidatura de Mas i proposà Carles Puigdemont.

La legislatura, amb Carles Puigdemont al capdavant del govern de la Generalitat, s'inicià amb escenificacions d'avenç real cap a la independència de Catalunya. El 9 de novembre s'aprovà en el Parlament de Catalunya la "Declaració d'inici del procés d'independència", afirmant que el Parlament i el Govern de Catalunya no se supeditarien més a les decisions de l'Estat espanyol ni les sentències del Tribunal Constitucional. Tanmateix la Declaració quedà en quelcom simbòlic ja que no es va posar en marxa cap de les propostes que estaven sobre la taula (hisenda pública pròpia, seguretat social, etc.). En aquest context en el que el lideratge independentista del govern compartit entre ERC, CDC i independents (al qual la CUP no s'havia sumat) demanava confiança a la societat catalana, la CUP es negà a aprovar els pressupostos. Puigdemont aleshores a través d'un moció de confiança, lligà la seva continuïtat al capdavant del govern de la Generalitat a l'aprovació dels pressupostos i un nou punt de trobada de l'independentisme que era la celebració d'un referèndum d'independència. Junts pel Sí, doncs, abandonava les propostes amb les quals s'havia presentat a les eleccions de fer efectiva la independència en un termini de 18 mesos.

Primer d'Octubre: Referèndum d'Independència

El juny de 2017 es feia pública la pregunta i la data del referèndum. La pregunta permetia solament una resposta binària de "Sí" o "No", fet que facilitava l'anàlisi dels resultats i contribuïa a una important clarificació política. Per tal de poder celebrar el referèndum calia que el Parlament de Catalunya aprovés les lleis del Referèndum i de Transitorietat. L'aprovació d'aquestes lleis tingué lloc el 6 i 7 de setembre de 2017. Els partits espanyolistes i els mitjans de propaganda i comunicació contraris a la independència van acusar a l'independentisme de vulnerar els drets dels parlamentaris tot retorçant la legislació per tal d'aprovar les lleis. Seguien clarament la línia política de desacreditació de la capacitat sobirana del Parlament de Catalunya.

Les lleis foren aprovades i el govern espanyol inicià una macro-operació judicial contra la celebració del Referèndum. Milers d'agents de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional van ser desplaçats a Catalunya per a perseguir totes les qüestions relacionades amb el Referèndum. El nacionalisme espanyol recolzat i impulsat per l'Estat va fer sentir la seva veu estenent el crit "*d'A por ellos*". El nacionalisme espanyol cada vegada actua amb més desimboltura, donant ales a les més diverses expressions de feixisme. A més l'aparell judicial de l'Estat actua citant a centenars d'alcaldes que havien donat suport a la celebració del Referèndum. Cal destacar la bona predisposició dels ajuntaments del canvi. Ajuntaments liderats per candidatures d'Unitat Popular, la majoria de les quals amb participació activa de la CUP. Dolors Sabater, alcaldessa de Badalona apareix com a referent d'aquestes candidatures i la seva imatge s'associa a dos espais polítics fortament connectats. El dels comuns i el de l'Esquerra Independentista. Aquest fet suposa un posicionament fort i un salt endavant de les candidatures municipals d'Unitat Popular que comportà tensionaments interns amb els partits o sectors menys proclius a defensar la ruptura nítidament independentista.

Cal destacar el moviment de joves massiu que posà en peu la plataforma Universitats per la República. L'estudiantat organitzat protagonitzà la Caputxinada 2017 amb una llarga ocupació de l'edifici històric de la Universitat de Barcelona. La tasca d'Universitats per la República aporta exemples de bon treball de masses en l'àmbit estudiantil i juvenil.

Els cossos repressius de l'Estat, exercint la funció d'ocupació armada, van actuar perseguint les urnes i les paperetes. Sense cap èxit en el primer cas i amb èxits importants en el segon. També van estendre l'ofensiva en les seus de les conselleries, buscant documentació que vinculés l'acció del govern amb la preparació del Referèndum. Especial consideració mereix el 20 de setembre i l'entrada de la Guàrdia Civil a la Conselleria d'Economia ja que l'acció de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, líders de les dues entitats sobiranistes de més envergadura, Òmnium Cultural i Assemblea Nacional Catalana respectivament, fou considerada com a violenta per part de la justícia espanyola en un veritable exercici propagandístic de transformació de la realitat.

És important ressaltar la naturalesa dels tres tribunals més importants de l'ordenament jurídic espanyol: Tribunal Constitucional, Audiència Nacional i Tribunal Suprem. La mort del dictador Francisco Franco i l'enorme crisi del règim autoritari espanyol, crisi en que els partits comunistes van exercir una funció primordial, van permetre l'obertura d'un procés de transició cap a la democràcia. El pacte entre elits dels partits polítics de la oposició i l'ala més reformista del règim va actuar com a dic de contenció dels forts moviments socials contestataris existents en el moment. El procés de transició, el qual culminà el 1982 amb la victòria del PSOE a les eleccions generals no va comportar cap ruptura amb el règim franquista, fet que va permetre la pervivència sense depuració de les estructures de l'Estat. Més enllà del text constitucional aprovat el 1978, han sigut els tres grans estaments judicials, i en especial el Tribunal Constitucional, els qui han definit la naturalesa de l'Estat espanyol amb un evident biaix centralista i uniformitzador. S'han erigit com els únics intèrprets de la Constitució, la qual han desenvolupat en la seva vessant més conservadora, centralista i econòmicament neo-liberal possible. I ho han fet sota governs populars i socialistes. Així doncs podem considerar que aquesta tríada judicial espanyola representa el nucli dur de l'Estat amb un paper autoatorgat de salvació de la Nació espanyola dels seus enemics, entre els quals ens trobem els independentistes.

Tot i l'ofensiva repressiva i violenta de l'Estat, l'1 d'octubre se celebrà el Referèndum d'independència en que una gran part de les responsabilitats sobre el seu funcionament va recaure sobre la població civil organitzada. El referèndum es dugué a terme, sota un estat de setge policial. La policia nacional i la guàrdia civil van actuar amb una brutalitat desmesurada contra la població que massivament es mobilitzà per defensar les escoles on s'havia de celebrar el referèndum. L'1 d'Octubre fou un èxit sense precedents. La mobilització del moviment d'alliberament nacional fou transversal i la gent va saber superar la por per construir col·lectivament una opció democràtica. Part de la població va aprendre a enfrontar-se a la policia i a ocupar els col·legis electorals durant aquesta jornada, que deixarà una petjada important en el moviment. Uns aprenentatges col·lectius que ajuden a la maduració de l'independentisme. Hem de fugir de concepcions que consideren que l'1 d'Octubre fou un fet desastrós. L'hem de considerar com una gran victòria popular. En que el moviment independentista va infligir una severa derrota a l'Estat espanyol, que no va poder exercir la funció de control total i absolut del territori, fet que representa un qüestionament de la seva autoritat. I aquest discurs l'hem de sumar a la denúncia de la política de la violència exercida contra el poble català. 2'3 milions de persones van exercir el seu dret a vot amb un resultat de 90% de paperetes a favor de la independència. Representa un èxit total, i més si tenim en compte que algunes urnes i les seves paperetes van ser interceptades pels cossos policials.

Els dies previs a l'1 d'Octubre es van anar creant de manera generalitzada els Comitès de Defensa del Referèndum per vetllar per la celebració efectiva de la convocatòria electoral. Aquests CDRs van ser teoritzats per diferents formacions. Especial menció mereix l'exercici de clarividència estratègica del partit revolucionari Poble Lliure, el qual ja proposava la creació d'uns *Grups de Defensa de la República*

Catalana en un opuscle aparegut públicament el març de 2017¹. Els CDRs, els quals tingueren una funció primordial a l'hora de coordinar la defensa dels col·legis electorals avançaren ràpidament cap a Comitès de Defensa de la República després de la victòria de l'independentisme l'1 d'Octubre. Per la seva composició i acció hem de considerar els CDRs com una nova expressió de la Unitat Popular catalana. La nostra acció en el seu si ha de vetllar pel manteniment de les aliances de classe que s'hi han donat i orientar la seva acció cap a una línia de ruptura.

3 d'Octubre: Vaga General i Aturada de país

El moviment d'alliberament nacional estava predisposat a la confrontació amb l'Estat espanyol per tal de disputar el control efectiu del territori i les institucions catalanes. En aquest context la Intersindical - Confederació Sindical Catalana prengué la iniciativa a l'hora de convocar una vaga general pel 3 d'octubre. COS, IAC, CGT, CNT entre d'altres organitzacions que treballen en l'àmbit laboral se sumaren a la convocatòria de vaga. El sindicalisme alternatiu doncs es trobava davant un nou repte: superar les estructures sindicals majoritàries, CCOO i UGT, que s'han auto-atorgat la potestat única de convocar vagues generals. Les organitzacions socials ANC, Òmnium Cultural, els CDRs, algunes patronals poc rellevants van apostar per realitzar una aturada de país conjuntament amb la vaga. En principi comptaven amb el respecte i compromís de les organitzacions sindicals majoritàries. La vaga general es convertí en un èxit de convocatòria si considerem que tant UGT com CCOO van tenir una actitud que en molts casos volia ser de bloqueig. La vaga del 3 d'Octubre va representar un clar qüestionament a la capacitat única dels grans sindicats de convocar vaga, un exercici de talls de carretera i ocupació efectiva del territori i un gran salt endavant del sindicalisme alternatiu. En la tarda del 3 d'Octubre es van convocar grans manifestacions que van desbordar el propi moviment d'alliberament nacional. Hem de considerar aquesta experiència com un exercici d'aprofundiment de la Unitat Popular. I en el centre d'aquesta experiència apareix la Intersindical - CSC.

En el si del govern de la Generalitat comencen a aparèixer les diferències de criteri respecte l'estratègia a seguir i el que havia representat el Primer d'Octubre en el lluita per l'alliberament nacional. Mentre una part considerava el Referèndum com la conquesta definitiva que precipitava la caiguda del règim monàrquic espanyol a Catalunya, d'altres considerava que havia sigut un acte de força més del moviment per tal de negociar amb l'Estat espanyol la celebració d'un Referèndum acordat i amb garanties de no repressió. El poble català en lluita havia superat ja la qüestió i considerava que la victòria de l'1 d'Octubre manava a l'establiment de la República catalana independent i sobirana.

¹ POBLE LLIURE. 2017. *Referèndum i República*. Març de 2017.

El vespre del 3 d'Octubre Felip VI, rei d'Espanya ofería un discurs en que defensava la unitat de l'Estat espanyol i justificava tota les accions que es duguessin a terme per la defensa d'aquest principi. El nacionalisme espanyol d'Estat rebia un nou i potent impuls de la més alta autoritat civil i militar.

Declaració de la República 10-0 i 27-0

Després de la gran victòria de l'1 d'Octubre i la mobilització del 3 d'Octubre s'evidencià la manca d'estratègia del govern dirigit per Puigdemont i l'inici de les improvisacions. Així doncs el 10 d'Octubre i davant l'enorme expectativa suscitada el president del govern declarava la República Catalana en el Parlament de Catalunya i acte seguit la deixava sense efectes en pro d'una negociació bilateral amb l'Estat espanyol facilitada per la intervenció d'agents internacionals. L'àmbit internacional fou un dels pitjor gestionats des del govern de la Generalitat, el qual actuà diplomàticament en una sèrie d'Estats fortament identificats amb el projecte de la Unió Europea i en conseqüència, afins a l'Estat espanyol i la seva integritat. La negociació bilateral amb l'Estat no es produí i les organitzacions de masses de l'independentisme no van saber reaccionar en la nova conjuntura aportant la seva gran capacitat mobilitzadora per impedir les renúncies que protagonitzava el govern de la Generalitat.

En aquest context s'aguditzava l'ofensiva judicial de l'Estat espanyol tot citant a declarar a l'Audiència Nacional Jordi Sànchez i Jordi Cuixart. El 16 d'Octubre van ser empresonats. El 21 d'Octubre, un Consell de Ministres extraordinari del govern espanyol va aprovar l'aplicació de l'article 155 de la Constitució. Aquest article, o la seva interpretació per part del govern de Rajoy, deixava via lliure a l'Estat per a intervenir sobre l'autonomia de Catalunya. Tant el Partit Popular, com el PSOE i Ciutadans van defensar l'aplicació del 155 fins les seves últimes conseqüències. El 27 d'Octubre i després de superar el moment en que el govern de la Generalitat va ser temptat de convocar noves eleccions al Parlament de Catalunya, el Parlament va votar i aprovar la declaració de la República Catalana i va instar el govern a desplegar la llei de Transitorietat jurídica i Fundacional de la República i a iniciar el procés constituent. Tanmateix el govern de la Generalitat va desobeir el Parlament. No es va publicar la declaració en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC) i no es va desplegar cap mesura per fer efectiu el mandat parlamentari. No es va procedir a l'ocupació efectiva del territori ni posar dempeus una institucionalitat pròpia i republicana. Es demostrava doncs la nul·la activitat del govern en la creació d'estructures d'Estat republicanes, tasca que havia donat a entendre que estava enllestit els mesos previs.

El govern de la Generalitat va mantenir un equilibri difícil. Per una banda es presentava davant del govern de l'Estat amb l'objectiu de negociar amb la legitimitat del resultat del referèndum del primer d'octubre. Però per altra banda temia la pèrdua de control social a Catalunya. L'equilibri no es va sostenir. L'Estat va iniciar la seva ofensiva amb el moviment independentista a l'espera que el govern

català donés passos per descongelar la proclamació de independència. Va ser una derrota de l'independentisme que no fa més que mostrar que l'anàlisi que l'independentisme revolucionari ve fent dècades és el més encertat: Un moviment nacional com el català està compost per una varietat de classes objectivament interessades en la independència. Però les classes burgeses no poden liderar aquest moviment si no és de manera feble i mediocre. Per tant és lògic considerar que la continuïtat de la confrontació amb el Estat anirà desplaçant a la petita i mitjana burgesia en pro de la classe treballadora i els sectors populars.

Aplicació de l'article 155. Fugida i exili de part del govern, encapçalat per Puigdemont. Primers presos polítics

El mateix 27 d'Octubre el Senat espanyol aprovava l'aplicació de l'article 155, cessant d'aquesta manera el govern legítim de la Generalitat. El president Carles Puigdemont i quatre consellers marxaren a l'exili. L'Audiència Nacional ordenà presó pel vicepresident Junqueres i 7 consellers després que declaressin el 2 de novembre. Aquests fets suposaren un punt d'inflexió en la lluita del moviment independentista ja que el discurs dominant, les protestes i, fins i tot, l'agenda política dels partits dirigents i gran part de les masses van ser reduïts a la lluita antirepressiva, oblidant així la lluita per fer efectiva la república. L'Estat Espanyol demostrà que la repressió avui, de la mateixa forma que ho ha estat sempre, és una eina útil i efectiva per aturar qualsevol avanç revolucionari. La majoria de membres del govern a l'exili s'agruparen en la ciutat belga de Waterloo, on s'organitzà la Casa de la República, punt de trobada del govern republicà a l'exili.

Com a resposta a la situació imposada la Intersindical - CSC amb el suport de la COS i la IAC i amb bones connexions amb part de la CGT i Unió de Pagesos va convocar una nova vaga general. Tanmateix les grans centrals sindicals s'hi oposaren. La pèrdua d'hores laborals fou menor que en la vaga del 3 d'Octubre. Però els CDRs van acabar d'emergir com l'eina més preparada per a la paralització del país a través dels talls viaris i ferroviaris, en un context en que les organitzacions de masses, ANC, Òmnium, AMI entre d'altres donaven suport.

21-D: Eleccions autonòmiques i retorn als marges autonomistes

Amb l'aplicació de l'article 155, el govern espanyol convocà eleccions autonòmiques pel 21 de desembre del mateix any. Foren unes eleccions que lluny de la normalitat, estigueren marcades per l'exili i la presó dels candidats dels dos grans partits independentistes i la forta propaganda electoral de tots els mitjans estatals a favor de Ciutadans, que aconseguí aglutinar bona part del vot unionista. Van suposar, a més, les primeres tensions entre ERC i JxCat. Tot i així, l'independentisme va superar

l'unionisme en vots i en escons, aconseguint la majoria absoluta, i va augmentar lleugerament el vot independentista respecte el referèndum de l'1 d'octubre. L'acceptació de les eleccions suposà el retorn institucional a l'autonomisme i als marges legals establerts a Espanya. Va contribuir a la normalització de la situació i al descrèdit del govern a l'exili amb la retòrica que calia establir un govern efectiu a l'interior del país. Tanmateix l'estructura autonòmica està dissenyada com a part de l'Estat a Catalunya. Les lleis que el Parlament havia aprovat i que suposaven la desobediència institucional respecte l'Estat van quedar en paper mullat.

La CUP va aconseguir 4 representants al Parlament de Catalunya, uns resultats negatius tenint en compte els 10 parlamentaris que tenia anteriorment. El fracàs en aquestes darreres eleccions s'explica pel fet que la CUP no va tenir la capacitat d'adaptar-se a la nova situació i va optar per confeccionar una llista "pura". Va deixar passar l'oportunitat de prosseguir la construcció de la Unitat Popular a través de la formació d'una candidatura més àmplia, que permetés sumar nous actors. La manca d'iniciativa política, sumada a la poca inversió econòmica en campanya electoral en comparació amb la resta de formacions polítiques, a la renúncia de la CUP a utilitzar cares conegudes per motius ideològics i a la utilització d'un discurs i estètica dirigits als sectors ja polititzats i propers a l'Esquerra Independentista, va impedir que la Unitat Popular ocupés un espai ampli en l'esquerra tot interpel·lant els actors republicans i d'esquerres de l'arc parlamentari. La CUP va obtenir 195.246 vots, que contrasten amb els 337.794 aconseguits el 2015.

Canvi de govern: Govern efectiu liderat per Quim Torra.

Després de les eleccions es va obrir un període marcat per la lluita antirepressiva en que bona part de la ciutadania esperava el retorn de Carles Puigdemont ja que la seva candidatura, Junts per Catalunya, havia aconseguit mantenir el lideratge del bloc independentista tot promentent el retorn del president legítim exiliat a Bèlgica. En aquest context l'Esquerra Independentista es fonia en l'escena pública, que passava a presenciar l'enfrontament entre JxCat i ERC. La CUP no es plantejà entrar a formar part del govern, fet que hauria permès conèixer de primera mà tota la informació que en ocasions s'ha ocultat a l'Esquerra Independentista així com assolir parcel·les de poder des d'on forçar l'avenç del moviment d'alliberament nacional. Després de diferents candidats, entre els quals es troba Jordi Turull, actualment empresonat, JxCat proposaren a Quim Torra com a president de la Generalitat. El 16 de maig era nomenat president i es formava un govern amb consellers d'ERC i JxCat.

Aquest fet transcorria poc després de la detenció a Alemanya de Carles Puigdemont i l'inici dels processos judicials que afectaven al president de la Generalitat a l'exili. Així doncs la lluita antirepressiva forçava a l'independentisme a aplegar-se. Els CDRs tornaven a convocar la població, la qual responia amb força en mobilitzacions que van tornar a tallar vies importants de comunicació en el nostre país.

Paral·lelament el 2 de juny de 2018 el secretari general del PSOE Pedro Sánchez liderava una moció de censura al president d'Espanya Mariano Rajoy de manera victoriosa tot erigint-se com a nou president. Tot i que el canvi de govern i el retorn del partit socialista al govern espanyol l'analitzem com una mostra més de la forta crisi en que es troba immers el règim del 78, l'actitud del govern espanyol respecte Catalunya no ha canviat. Han seguit les mateixes polítiques repressives i la "barra lliure" als estaments judicials. El marge de maniobra política de l'executiu presidit per Sánchez és petit, i en conseqüència la seva actuació en molts casos no passa de mesures propagandístiques i amb fort component simbòlic com l'afer del *Valle de los Caídos* i la retirada de les despulles de Franco.

Per altra banda han anat apareixent i organitzant-se cada vegada més bandes feixistes que campen pel nostre país atacant seus de partits i entitats independentistes. Ataquen símbols per l'alliberament dels presos. I en alguns casos han arribat a atacar institucions catalanes. De finançament obscur, aquestes bandes han aplegat a bona part del feixisme organitzat en grupuscles en el nostre país, com és el cas de *Democracia Nacional*. Son recolzats pels mitjans de comunicació (propaganda del règim), Actuen amb total impunitat i tenen un ideari vague de defensa d'una suposada Tabarnia (territori català en que les forces espanyolistes són majoritàries concentrada en part de la costa i l'Àrea Metropolitana de Barcelona).

Creació del Consell per la República a l'exili i activitat del govern de la Generalitat a l'interior

El 30 d'octubre de 2018 es va donar a conèixer la creació del Consell per la República en un acte celebrat al Saló de Sant Jordi al Palau de la Generalitat. Amb una forta participació de Toni Comín i Carles Puigdemont en el seu impuls inicial aquest nou òrgan pretén exercir la funció de govern català a l'exili amb la principal tasca d'internacionalitzar la lluita del poble català pel seu alliberament. També pretén combatre l'ofensiva judicial espanyola contra els presos polítics catalans així com la defensa dels drets civils i polítics de la ciutadania. L'objectiu últim del Consell és la independència de Catalunya. El Consell estarà format per 7 membres elegits entre els inscrits com a socis, els quals hauran de fer una aportació econòmica per a sufragar-ne l'activitat.

El partit revolucionari Poble Lliure va teoritzar-ne la formació a través d'un opuscle aparegut públicament l'abril de 2018². El partit emmarcava la formació d'aquest organisme en la formació d'una nova institucionalitat republicana fora de l'abast de l'Estat espanyol. Poble Lliure atribuïa al Consell per la República una funció de direcció i coordinació de tots els partits i entitats compromesos amb el projecte republicà i posant especial èmfasi en la tasca d'internacionalització.

² POBLE LLIURE. *Estratègia i acció republicana. Què podem fer ara?* Abril de 2018.

Amb unes eleccions europees previstes pel 26 de maig de 2019 han aparegut alguns qüestionaments de la proposta de formació del Consell per la República en la línia de preguntar-se si esdevindrà un pont per a que els membres del govern a l'exili puguin presentar-s'hi.

Paral·lelament a l'interior del país el govern presidit per Quim Torra es troba en una situació d'incapacitat política manifesta. Mentre el president anima a la ciutadania a denunciar totes les desviacions autonomistes, els Mossos d'Esquadra carreguen violentament contra els manifestants independentistes. Es mantenen els presos polítics en presons catalanes convertint les pròpies institucions en les carcelleres. A tot això s'hi suma la situació d'absoluta intervenció de les finances de la Generalitat per part de l'Estat i a una ofensiva judicial oberta. En el context actual el govern a l'interior no pot exercir la direcció política del moviment, que per altra banda segueix sense trobar punts comuns que es converteixin en el motor de la lluita més enllà de la defensa dels presos polítics. La incapacitat política del govern de la Generalitat facilita la seva categorització com una simple Junta Tècnica que es limita a prosseguir les tasques fonamentals del funcionament institucional però que no té sobirania per actuar políticament. Mentre part de la ciutadania encara defensa una via de desconexió "legal" (de la llei a la llei) de Catalunya respecte Espanya, l'ANC considera que "en l'exercici de l'autodeterminació no hi té cabuda el "de la llei a la llei", la superioritat legitimista de la legalitat catalana, el moralisme o l'empara d'una suposada legislació internacional que ens protegiria perquè som demòcrates. Tots aquests elements difuminen el veritable caràcter de l'autodeterminació: la mobilització i l'organització."³. Cal també, però, una estratègia de ruptura compartida pel moviment que permeti utilitzar la capacitat organitzativa i mobilitzadora en clau de paràlisi del país, porti l'Estat espanyol a l'agudització de la seva crisi i comenci l'ocupació efectiva del territori. En definitiva la conquesta del poder.

³ ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA. *Fem la República catalana. Relat del que ens ha passat*. Setembre de 2018.

LA
FORJA
JOVENT REVOLUCIONARI